

MESAČNÉ
VLKY

POSLEDNÝ BOJ

CHARLY ART

MESAČNÉ VLKY

POSLEDNÝ BOJ

Mapu Veľkého fjordu nájdeš na stranách 250 a 251.

More

Skaly na pobreží

Pahorkatina

Skaly na pobreží pod pohorím

Borovicový lesík

Jaskyňa v Búrkovom pohorí

Búrkové pohorie

Hranica s púštnou svorkou

Skalnatý les

Veľká rovina

Hranica s krvavou svorkou

Veľké borovice

Miesto schádzok
Timaniba a Širy

Ladové pohorie

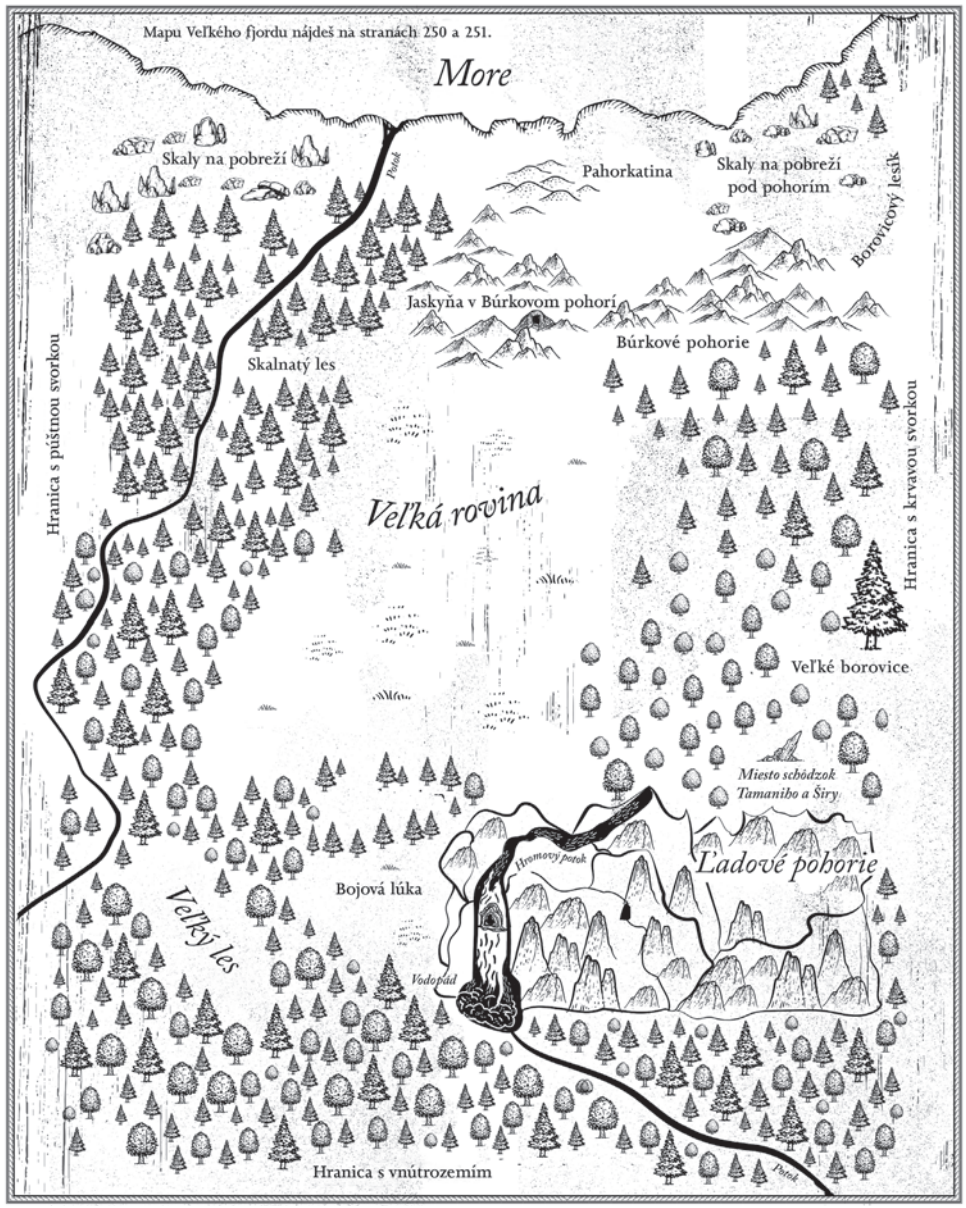
Bojová lúka

Veľký les

Vodopád

Hranica s vnútrozemím

MESAČNÉ VLKY

POSLEDNÝ BOJ

3

CHARLY ART

Preložila Denisa Stareková

štonožka

Charly Art
Moonlight Wolves: Die letzte Schlacht (Vol. 3)

© 2022 by Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart, Germany
Translation © 2026 by Denisa Stareková
Slovak edition © 2026 by IKAR, a.s.

Všetky práva sú vyhradené.
Nijaká časť tejto knihy sa nesmie reprodukovat', ukladať
do informačných systémov ani prenášať v akejkoľvek podobe
či akýmkoľvek spôsobom – elektronicky, mechanicky,
fotokopírovaním, nahrávaním alebo inak – bez predchádzajúceho
písomného súhlasu vlastníka autorských práv.

Z nemeckého originálu *Moonlight Wolves: Die letzte Schlacht (Vol. 3)*
(Franckh-Kosmos Verlags-GmbH & Co. KG, Stuttgart 2022)
preložila Denisa Stareková.
Redigovala Katarína Šoganová.
Korigovala Veronika Zitta.
Technická redaktorka Helena Oleňová
Vydalo vydavateľstvo IKAR, a.s. – Stonožka, Bratislava
v roku 2026 ako svoju 2 685. publikáciu v elektronickej podobe.
Prvé vydanie.
Sadzba a zalomenie do strán Veronika Jelenová.

IKAR, a.s.
Miletičova 23
821 09 Bratislava
www.ikar.sk | ikar@ikar.sk

ISBN 978-80-575-0681-2

PROLÓG

„Kedysi dávno-pradávno, veľa vlčích životov pred mojím, keď vzniklo Spojenectvo Veľkého fjordu, vládol mier. Vlky zo všetkých svoriek nazívali v harmónii. Príležitostne spolu lovili, priatelili sa s príslušníkmi ostatných svoriek a dohliadali na seba. Ak prišla hrozba, čelili jej spoločne, plece pri pleci, ako súrodenci z jedného vrhu, a bojovali jeden za druhého. Iba farba ich srsti prezrádzala, že patria k rozličným rodinám. Vo Veľkom fjorde panoval mier, a preto sa okolo neho usadzovalo stále viac a viac svoriek. Spoločenstvo vlkov bolo čoraz väčšie. No aj najlepšie časy sa raz skončia. Miest pre jednotlivé vlčie rodiny pre príchod nových vlkov postupne ubúdalo.“

„Vznikali preto spory?“ Rozprávanie starého vlka prerušilo malé biele vlča.

Okamžite sa naň vrhol jeden z jeho súrodencov a pritlačil ho k zemi. „Pst! Prestaň mu skákať do reči! Chcem vedieť, čo sa stalo potom.“ Veľké oči uprelo na starého vlka.

Jeho kedysi čierna srst zosivela, ale v tmavých očiach blčala energia, z ktorej mu neubral ani jeho dlhý život. Vlk trpezlivo vyčkal, kým si tri vlčatá pred ním znova našli svoje miesta a stíchli. Potom pokračoval: „Medzi vlčími rodinami vypukli rozbroje. Boli čoraz väčšie, až napokon bojovali o každú labu zeme. Vlky, ktoré boli predtým priateľmi, sa postavili proti sebe na bojovom poli. Prelialo sa veľa krvi. V tých zbytočných bojoch prišlo o život veľa vlkov.“ Starý vlk sa na chvíľu odmlčal. V posledných zvyškoch denného svetla, ktoré prúdilo

do brloha, videl, že vlčatá naňho vrhajú vystrašené pohľady. Cítil, ako sa najmenšie z nich trasie, keď sa mu v snahe ochrániť sa pritlačilo o labu. Pokojným hlasom sa opäť rozhovoril: „Nakoniec sa na to už svorka z večných lovísk nedokázala pozeráť. Poslala vlky, ktoré mali krviprelievanie ukončiť. Boli to prví strážcovia. Jednotlivým svorkám mali sprostredkovať posvätné pravidlá. No nielen to. Každoročne privítali v Pohorí strážcov nové mláďatá, aby ich naučili loviť a bojovať, ale predovšetkým im vstepovali potrebu súdržnosti, ktorá presahuje aj rodinné väzby. A tak sa do Veľkého fjordu vrátil mier. Hoci už nebolo bojov a zbytočného krviprelievania, niekdajšia harmónia viac nezavládla. Svorky rozdeľovali hranice revírov. Už neexistovali priateľstvá, ktoré ich presahovali, ani spoločný lov a boj. Každá svorka sa odvtedy spoliehala iba na seba. Vlky spájali už len ich predkovia a posvätné pravidlá.“

Starý vlk sa znova odmlčal. Tri mláďatá sa mu schúlili pri bruchu. Kým načúvali jeho slovám, oči sotva udržali otvorené. Vlk stíšil hlas: „No všetky spory, boje a krviprelievanie niečo živilo. Niečo, čo silnie každým uhryznutím a úderom laby. Niečo, čo prahne po pomste a do sveta vnáša chaos a smrť. A to niečo je zloba. Stále jestvuje. Skrýva sa v lesoch. Čaká na spor, ktorý je nezvratný. Medzi svorkami pri Veľkom fjorde totiž narástla konkurencia. Zloba stále nie je dostatočne veľká, ešte nemá moc. Hrozí však, že bude ďalej rásť, živiť sa utrpením a chaosom, kým nebude dosť silná. Potom pošle temnotu, aby zničila všetko dobro vo svete. Temnota vtrhne do spojenectva a zabije každého vlka, kým bude zloba vládnuť. Len vtedy, ak sa do Veľkého fjordu vráti mier a súdržnosť a vlky sa postavia za seba ako súrodenci z jedného vrhu, budú mať šancu vystúpiť proti nej a zvrátiť večnú temnotu.“

Starý vlk sa pozrel na mláďatá, ktorých svetlá srst sa vynímala na jeho tmavom tele. Všetky tvrdo spali. Poslednú časť príbehu už nepočuli.

V očiach starého vlka sa zračila zhovievavosť, keď sa k nim sklonil a ňučáčom si ich pritiahol k bruchu, aby ich ochránil pred nočným chladom. „Spite dobre, moji malí bojovníci, a zbierajte sily na zajtrajšok,“ nežne zamrmľal, aby ich nezobudil. „Raz nastane čas, keď budete musieť bojovať za dobro v tomto svete.“

1. KAPITOLA

Keď sa Tamani zahľadel do Nekových zelených očí, hrdlo mu zvieral strach. „Čo ak mi neuverí?“ spýtal sa.

Jeho priateľ rozhodne pokrútil hlavou. „Rex ti uverí, veď si jeho syn.“ Budúci liečiteľ svorky ho posmeľujúco štuchol do boku. „Okrem toho idem s tebou. Ako Alasinmu žiakovi mi ostatné vlky dôverujú.“

Tamani pochybovačne zažmurkal. „Tie sny si však nemal ty, mal som ich ja.“ Pohľad sivého vlka blúdil po členitých horských svahoch a zastal na mieste, kde bolo vidieť malý kus revíru ľadovej svorky. V myšlienkach sa mimovoľne vracal k svojim snom. V okamihu sa mu zježila srst na krku. Posledné sny boli čoraz temnejšie, plné brutálnych bitiek a smrti. Tak rád by ich odbil ako obyčajné nočné mory či výsledok nedávnych bojov. No vedel, že to tak nie je. Od výučby v Pohorí strážcov ho v nich navštevovali jeho predkovia, svorka z večných lovísk. Zosielali mu vízie, v ktorých ho varovali pred tým, čo sa stane jemu alebo jeho svorke. Žiaľ, posolstvá neboli celkom jasné. A spájal sa s nimi aj druhý, podstatnejší problém: Tamani bol mladý vlk. Ešte nezískal postavenie vo svorke. V prípade liečiteľa či alfa vlka by také silné spojenie, aké bolo medzi ním a svorkou z večných lovísk, nebolo ničím nezvyčajným. No prečo si predkovia zvolili práve jeho, aby ľadovej svorke sprostredkovali dôležité posolstvá? Prečo by mu mal Rex veriť, že si nevymýšľa?

„Nie je to celkom tak,“ prerušil jeho myšlienky Neko. „Raz sme už mali rovnaký sen.“ Mal pravdu, aj keď to už bolo dávnejšie. Tamaniho však ani to celkom nepresvedčilo.

„Si si teda istý, že mu to mám povedať?“

Liečiteľkin žiak sa zatváril rozhodne. „Tamani, musíš to spraviť! Myslíš si, že svorka z večných lovísk ti tie sny zosiela zo zábavy? Vybrala si ňu, aby si jej slová tlmočil ľadovej svorke. Si vyvolený!“ Čierny vlk chvíľu váhal, kým s opatrným úsmevom dodal: „A nielen preto, aby si varoval ľadovú svorku.“

Tamanimu stiahlo žalúdok. Vedel, na čo Neko naráža. V ušiach mu zazneli slová z poslednej vízie: *Bliži sa temnota. Už čoskoro! Prináša skazu a smrť a nikoho neušetří. Spojenectvo Veľkého fjordu môže zachrániť iba vlk, ktorý už raz porazil tieň.*

Tamani sa striasol, lebo svorka z večných lovísk tým myslela jeho. To on kedysi v Pohorí strážcov porazil vodcu tieňových vlkov a teraz ho predkovia poverili novou úlohou. Musí sa postarať o to, aby sa svorky pri Veľkom fjorde zjednotili a spolu vystúpili proti svorke temnoty. Na to však potreboval podporu Rexa a ostatných vlkov rodnej svorky. Už mal na svojej strane Neka. Budúci liečiteľ si ho pozorne vypočul, keď mu povedal o svojich snoch. Pre svoje hlboké spojenie so svorkou z večných lovísk ho hneď uistil, že ho podporí. Tamani sa s tou úlohou nemusel vyrovnávať sám. Toto poznanie mu z pliec sňalo trochu ťarchy.

„Tak už pod! Čím viac o tom budeš premýšľať, tým viac starostí si budeš robiť. Okrem toho tu čoskoro zamrznem.“

Tamani musel s priateľom súhlasiť. Naozaj bola zima. Nastalo obdobie chladu a sneh im siahal po bruchá. Aby sa porozprávali, úzkou roklinou sa vydali nahor do Ľadového pohoria. Tu ich nikto nerušil, ale mrazivý vietor, ktorý Tamanimu prenikal pod srst', a veľa snehu im rozhovor znepríjemňovali.

Azda má Neko pravdu, pomyslel si. *Najlepšie bude, ak sa hneď porozprávam s Rexom a budem to mať za sebou.* „V poriadku,“ prikývol. „Vráťme sa.“

„No konečne!“ Neko s úľavou vydýchol. Striasol sa, aby sa zbavil snehových vločiek, ktoré mu na tmavú srst' zavalil vietor, a vyrazil.

Tamani ho nasledoval. Opatrne kládol laby pred seba. Zamrznutá zem pod hrubou snehovou pokrývkou mu sťažovala zostup. Pri každom kroku musel dávať pozor, aby sa nepošmykol.

Napriek problémom prišli ku vchodu do jaskyne skôr, ako by si Tamani prial. Rád by sa rozhovoru s Rexom vyhýbal dlhšie. Potlačil nervozitu, ktorá ho nahlodávala, a za Nekom sa pretisol cez skalnú štrbinu do jaskyne. Zavial k nemu dôverný pach rodnej svorky. V diaľke počul tichý hukot vodopádu. Porozhliadol sa. V dolnej časti jaskyne sa zhromaždili vlky zo svorky a čakali na to, aby im beta pár Akai a Alea priradil úlohy na tento deň.

Tamani od nich odvrátil zrak. V šere hľadal otca. Kde je Rex? Žeby už vyrazil s hraničnou alebo s loveckou skupinou do revíru? Potom ho zbadal. Alfa vlk ľadovej svorky sedel vedľa tmavého otvoru v skalnej stene. Už niekoľko snečných cyklov ho strážil v každej voľnej chvíli. V malom priestore za otvorom bola jeho družka Tara a novonarodené vĺčatá. Ešte potrvá, kým ich Tara predstaví ľadovej svorky. Dovtedy do Jaskyne rodičiek mohla vstúpiť iba alfa vĺčica a liečiteľka Alasi.

Aj Neko už zazrel Rexa a hlavou kývol k nemu. „Chod' prvý.“

Tamani sa váhavo dal do pohybu. Obával sa otcovej reakcie. Mal strach, že mu neuverí alebo jeho plán neschváli. Už však nemal kam cúvnuť. S chvejúcimi sa ušami zastal pred Rexom a na pozdrav úctivo sklonil hlavu. Labami nervózne hrabal po skalnatej zemi. „Ahoj, Rex. Ja... teda... my...“ ňucháčom ukázal na Neka, ktorý sa k nemu postavil, „... by sme sa s tebou chceli porozprávať.“

Alfa vlk mu pozdrav opätovoľ kývnutím. „V poriadku. Povedzte mi, čo vás trápi.“

Tamani si vymenil pohľady s Nekom a potom sa opäť pozrel na otca. „Radšej by sme sa o tom pohovárali niekde, kde máme viac súkromia.“

Rexove oči, ktoré v tme priateľsky žiarili, sa zúžili. „Rozumiem,“ poznamenal po chvíli, ktorá Tamanimu pripadala ako večnosť. „Nasledujte

ma.“ Alfa vlk vstal a hrdo kráčal k svetlej skalnej štrbine, ktorá bola neďaleko nich. Viedla do Svetelnej jaskyne. Prespávala v nej Alasi a jej žiak Neko, ktorí sa tam zároveň starali o zranených členov ľadovej svorky.

Mladé vlky nasledovali vodcu.

Tamani pri vstupe do Svetelnej jaskyne divo búšilo srdce. Cez otvor oproti vchodu dnu prenikalo svetlo. Tamani mimovoľne sklopil uši. Hukot vodopádu naplňal celý kamenný priestor. Stále nechápal, ako môžu liečitelia v takom hluku spať.

Rex hlavou kývol mladej vlčici, ktorá sedela pred nimi na machovom lôžku a hľadela na nich. „Makui, mohla by si chvíľu držať stráž pred Jaskyňou rodičiek?“

„Samozrejme!“ Svetlosivo-biela vlčica vstala a okamžite sa pobrala k hlavnej jaskyni. Mierne pri tom krívala. Tamani ju sledoval, kým nezmizla, a potom sa otočil k Rexovi. Alfa vlk si medzitým sadol blízko burácejúcej vodnej steny a rozprával sa s Alasi. Tamani sa vybral za Nekom, ktorý sa chystal usadiť vedľa vodcu. Liečiteľka sklonila hlavu, otočila sa a odišla zo Svetelnej jaskyne.

Rex počkal, kým bola dosť ďaleko, a pozrel sa na mladé vlky. „Takže? O čom sa so mnou chcete porozprávať?“

Tamani chvíľu odolával otcovmu skúmovému pohľadu, potom sa rýchlo poobzeral, aby sa ubezpečil, že nablízku nie je nijaký vlk. Vo Svetelnej jaskyni sa nachádzal už iba jeho brat Ravi, ktorý však spal na druhom konci. Hukot vodopádu sa postaral o to, aby z ich rozhovoru nič nezachytil. Napokon sa Tamani pozrel na Rexa. Pokúsil sa usporiadať si myšlienky, ktoré mu vírili v hlave. Ako by mal začať? „Chcem ti povedať o svojich snoch,“ ozval sa a znova stíchol. Ako to má Rexovi vysvetliť?

„Nie sú to len obyčajné sny,“ ozval sa Neko. „Som si istý, že Tamani v nich dostáva posolstvá od svorky z večných lovísk.“ Na Rexovej tvári sa zjavilo prekvapenie. Neko si to však nevšímal. Ťucháčom jemne šťuchol Tamaniho. „Povedz to tak, ako si to povedal mne.“

Tamani váhavo prikývol. Zhlboka sa nadýchol a vydýchol, aby zahnal narastajúcu paniku, a pustil sa do rozprávania. Hovoril o mnohých bitkách, ktoré prežíval v spánku, o hroziacej pohrome, ktorá sa na nich valí, a o jedinej možnosti, ako sa môžu postaviť svorke temnoty: Svorky pri Velkom fjorde sa musia opäť zjednotiť a spolupracovať.

Keď dohovoric, všetci dlho mlčali. Bolo počuť iba hukot vodopádu. Rexova tvár počas synovho rozprávania potemnela a cez vodný závoj hľadel von. Mladý vlk sledoval jeho pohľad. Keď cez vodu zazrel zahmlené obrisy krajiny, položil si otázku, na čo alfa vlk práve myslí. Už nebol taký nepokojný. Keď sa otcovi so všetkým zdôveril, cítil sa uvoľnenejšie. Napriek tomu napäto čakal, kým sa ozve.

Alfa vlk k nemu konečne otočil hlavu. „Ak je to, čo si mi povedal, pravda, čo máme spraviť? Čo nám radí svorka z večných lovísk?“

Tamani stažka preglgol. Bol si istý, že Rex nebude z jeho nasledujúcich slov nadšený. „Myslím si, že svorka z večných lovísk by chcela, aby sme s posolstvom oboznámili aj ostatné svorky spolenectva. Mali by sme ich presvedčiť, že sa musíme opäť zjednotiť, aby sme spolu vystúpili proti svorke temnoty.“

Rex naňho pochybovačne hľadel. „Predstavuješ si to veľmi jednoducho,“ vyhlásil. „Odkedy si pamätám, svorky žijú samy pre seba. Aj keď máme rovnakých predkov a žijeme podľa rovnakých pravidiel, každá svorka má svoj život. Takú starú tradíciu nemôžeme porušiť len preto, lebo si mal sny, ktoré ti vraj zosiela svorka z večných lovísk.“

Rexove slová Tamaniho bodli a mimovoľne sa skrčil. Stalo sa presne to, čoho sa obával. Otec spochybnil jeho plán. Nedovolí mu zjednotiť svorky ani ho v tom nepodporí. Mladého vlka zachvátila beznádej.

„Prepáč, Rex, no musím ti oponovať,“ namietol Neko. Hlas mal pokojný a rozhodný. „Viem, že táto tradícia je stará ako posvätné pravidlá, ale obávam sa, že nemáme inú možnosť, iba ju porušiť. Sorka z večných lovísk si Tamaniho vyvolila, aby tebe a ľadovej svorke sprostredkoval jej

posolstvo, a zároveň ho poverila tým, aby zjednotil svorky. Nevidím iný výklad jej posolstva ako ten, na ktorý prišiel aj Tamani. Ak ignoruješ jeho vízie, robíš chybu.“

Nekova rozhodnosť Tamaniho povzbudila. Nečakal, kým Rex niečo odvetí, a rýchlo dodal: „Viem, že žiadam veľa. Predovšetkým preto, lebo ti môžem dať iba svoje slovo, že som si tým posolstvom istý. Sám vieš, čo povedali vlky zo svorky temnoty. Vrátia sa v oveľa väčšom počte. Už v poslednej bitke nás mohli zničiť, keby to boli chceli.“

Po tele mu prešli zimomriavky, keď si pomyslel na nedávny konflikt s votrelcami. Ladová svorka ich zahнала len s vypätím všetkých síl a svorka temnoty sľúbila pomstu. Bola iba otázka času, kým splní svoj sľub a vráti sa posilnená. „Bez pomoci si s ňou už neporadíme. Počtom nás výrazne prevyšuje. Možno by sme však mali šancu, keby sme sa spojili s ostatnými svorkami a čelili by sme jej spolu,“ naliehal. Pozrel sa do otcových modrosivých očí. Vedel, že pôsobí zúfalo, ale aj sa tak cítil. „Prosím, musíš nám pomôcť! Slová svorky z večných lovísk predsa nemôžeme ignorovať!“ Nevedel, či bolo správne vysloviť to. Celým srdcom veril tomu, čo hovoril, no čo ak sa predsa len mýli?

Rex si ho skúmavo premeriaval, potom sa pozrel na Neka. „Vy dvaja ste si teda celkom istí, že svorka z večných lovísk si želá opätovné zjednotenie a spoluprácu spojenectva?“ Tamanimu sa zježila srst' na krku a vzbĺkla v ňom iskierka nádeje. Neko vedľa neho prikývol a aj on prítakal. *Svorka z večných lovísk, prosil v duchu, nedovoľ mi konať nesprávne!*

Rex zadumane sklonil hlavu. Chvíľu premýšľal a napokon vyhlásil: „Tak dobre.“

Tamani sa v okamihu vzpriamril. Napätie, ktoré mu zvieralo plúca, nahradila úľava, ktorú však hneď zatienili Rexove ďalšie slová: „O celej záležitosti informujem Radu najstarších a spolu sa poradíme o tom, čo treba urobiť alebo či vôbec máme niečo podniknúť.“ Potom kývol na

Tamaniho a Neka. „Ďakujem vám za otvorenosť a dôveru. Som si istý, že nájdeme dobré riešenie.“ Pohľadom zablúdil k východu z jaskyne. „Už môžete ísť a venovať sa svojim povinnostiam. Hneď zvolám zasadanie Rady najstarších.“

Tamani sa pred otcom hlboko uklonil, potom sa od neho otočil a vybral sa ku skalnej štrbine, ktorá viedla do hlavnej jaskyne. Neko ho nasledoval. Tamaniho ovládlo príjemné vzrušenie. To, že Rex bral jeho vízie vážne a chcel sa o ďalších krokoch poradiť s Radou najstarších, prekonal jeho nádeje. Možno predsa len nebude až také ťažké presvedčiť ladovú svorku o jeho pláne. „Ďakujem ti za podporu,“ hlavou kývol budúceму liečiteľovi.

Neko mykol ušami. „Nemáš za čo. Si predsa môj priateľ. Svorka z večných lovísk má dobrý dôvod na to, že ti zoslala posolstvo. Podporiť ťa je moja povinnosť.“

Tamani rozpačito hľadel na zem. Bolo preňho zvláštne deliť sa o svoje sny s ostatnými vlkami a nepáčilo sa mu, keď ho za to považovali za výnimočného. Už po bitke proti tieňovým vlkom v Pohorí strážcov niekoľkí z jeho vtedajších druhov urobili okolo neho rozruch. Bol rád, že to nepokračovalo v jeho rodnej svorke. Chcel, aby s ním zaobchádzali ako s ostatnými vlkami.

Skôr než mohol zareagovať na Nekove slová, ozvali sa za ním hektické kroky. Vyplašene sa otočil. Posledné mesačné cykly bol veľmi ostražitý. Len čo začul nečakaný pohyb, predpokladal útok. Bola to však iba jeho sestra Kora, ktorá sa k nemu náhlila. „Tak tu si!“ zvolala a bez dychu zastala pred ním. „Prehľadala som celú jaskyňu! Kde si bol?“

Tamani sa rýchlo pozrel na Neka. Mal by jej povedať o rozhovore s otcom? Alebo by mal radšej počkať, aby sa o všetkom dozvedela od ich vodcu ako zvyšok svorky?

Mladý liečiteľ rozhodol zaňho: „Museli sme sa o niečom pozhovárať s Rexom.“

Kora natiahla uši dopredu a v očiach sa jej zračila zvedavosť. „S Re-xom?“ spýtala sa prekvapene. „A o čom? Je všetko v poriadku?“

Skôr než Neko stihol odvetiť, Tamani ho predbehol: „Áno, všetko je v poriadku. Neskôr sa dozvieš, o čo ide. Prečo si ma hľadala?“ Pokúsil sa odvieť Korinu pozornosť, čo sa mu aj podarilo.

„Pridelili nás ku Kamosovej loveckej skupine. Ostatní už vyrazili k Hromovému jazeru. Určite nás tam čakajú,“ vyhlásila biela vlčica.

„Och nie!“ Tamani previnilo zaťal zuby. „Tak hneď vyrazme!“

„To som aj chcela urobiť.“ Kora ho naoko urazene štychla do pleca. „Nabudúce už nebudem taká milá a nebudem ťa hľadať. Všetko si odská-češ sám, ty mdlý mozog.“

„Pousilujem sa, aby už nijaké nabudúce nebolo,“ slúbil Tamani a no-som sa vďačne dotkol sestrinho ucha. Bol rád, že ho vyhladala. Hoci už neboli mládatá, chránili sa navzájom tak, ako to robievali v Pohorí strážcov. Pri tej predstave sa mu na tvári mihol úsmev. Kývnutím sa rozlúčil s Nekom a vyrazil k východu z jaskyne. S Korou po boku opustil prázdny kamenný priestor, aby sa pridal k loveckej skupine.

Tamani nečujne vyšiel z jaskyne do noci. Z ňucháča mu pri každom výdychu vychádzali obláčiky pary. Aj cez deň panovala neprijemná zima a v noci bol chlad ešte intenzívnejší. Mladý vlk to ignoroval. Hustá srst mu poskytovala ochranu a okrem toho sa musel čo najviac sústrediť. Zastal a očami sledil po okolí. Po niekoľkých úderoch srdca uvoľnil napäté svaly. Zdalo sa, že jeho odchod si nevšimol nijaký vlk zo svorky. Ešte posledný pohľad naokolo a vydal sa do údolia.

Cez opustenú roklinu napredoval čo najtichšie. Počul iba vrzgot snehu pod labami. Mladý vlk bol ostražitý. Stále sa obával, že svorka temnoty sa vrátila a znenazdajky ho prekvapí. V tejto mrazivej noci sa však nemusel báť iba nepriateľov, ale aj vlastnej svorky. Tajne sa vykradol, aby sa postavil posvätným pravidlám. Pri tej myšlienke cítil spaľujúce

výčitky. No pri vyhladke na to, čo ho v cieľi čaká, mu srdce radostne poskakovalo. Na hranici revíru ľadovej a krvavej svorky sa mal stretnúť so svojou družkou Širou. Ani tentoraz nebude sama. Tamani cítil, ako v ňom narastá vzrušenie. Už druhý raz uvidí svoje mláďatá. Dozvedel sa o nich iba pred niekoľkými snečnými cyklami. Konečne mu jeho sny dávali zmysel. Konečne pochopil časť vízie, ktorú utajil pred Rexom aj pred Nekom: Prvým krokom je spojenie krvi a ľadu.

Tamaniho a Širine mláďatá boli prvým krokom k zjednoteniu všetkých svoriek pri Veľkom fjarde, lebo spojili dve rodinné skupiny. Toto spojenie však prinášalo aj problémy, ktorých si bol vedomý. Nielen preto, lebo iba alfa páru bolo dovolené mať mladé. Priateľstvo s vlkom z inej svorky, dokonca tajné stretnutia s ním, sa vnímali ako zrada. Bolo nepredstaviteľné, aby príslušníci dvoch rozličných svoriek mali potomkov. No vlčatá už boli na svete.

Tamani si ani nechcel predstaviť, čo by sa stalo, keby sa obe svorky dozvedeli o ich pôvode. Jeho myšlienky prerušil nový pach, ktorý mu zavial do nosa. Bol to pach krvavej svorky. Už prešiel väčšiu časť cesty cez revír ľadovej svorky a ocitol sa blízko hranice. Prikrčil sa v tieňoch lesa a priplazil sa k hranici stromov. Iba niekoľko vlčích dĺžok od neho podrast a stromy ustupovali malej čistine.

Vyzrel z húštiny. Uprostred otvorenej plochy spod snehovej periny čnela malá šikmá skala. Mladý vlk ešte raz preskúmal okolie, potom vystúpil do mesačného svetla a klusal k nej. Pod previsom bola zem bez snehu. Tamani si na ňu lahol. Pohľad na mesiac, ktorý stál vysoko na oblohe, mu prezradil, že je ešte skoro. Zrejme bude musieť na Širu a vlčatá počkať. Aby sa zahrial a niečím sa zamestnal, začal čistiť väčšiu plochu pod skalou, aby pod ňou mali miesto všetci.

Práve s robotou končil, keď zachytil kroky. Inštinktívne vkľzol pod ochranu previsu a prikrčil sa k zemi. Boli to Širine kroky alebo patrili inému vlkovi? Srdce mu prudko bilo, kým mlčky a nehybne čakal, čo sa

stane. Na druhej strane čistinky sa podrast rozdelil a ukázala sa v ňom svetlá tvár.

Tamani s úľavou vydýchol a uvoľnil sa. Bola to Šira. Nehrozilo mu nijaké nebezpečenstvo. Keď vystúpila z podrastu, vyliezol z úkrytu. „Prišla si!“ Už sa neudržal. Rozbehol sa po snehu a pritisol sa k jej boku.

„Ahoj, Tamani.“ Svetlosivo-biela vlčica mu nežne oblizla ucho. V jej hlase bolo toľko lásky, že ho pod srstou zaliala vlna tepla. „Je mi ľúto, že nám to trvalo tak dlho,“ ospravedlňovala sa a pozrela sa nazad do húštia, z ktorého vyšla. „Sneh bol na niektorých miestach pre mláďatá prihlboký, preto sme napredovali pomaly.“

Mladý vlk sledoval jej pohľad. Spomedzi konárov vykúkali tri malé tváre. V Tamanim znova vzplanulo vzrušenie. Boli to jeho vlčatá!

„Podte sem!“ privolala ich Šira. „Chceli ste predsa znova vidieť ocka. Nehanbite sa.“

Mláďatá jedno po druhom nemotorne kráčali k rodičom. „Ahojte,“ pozdravil ich Tamani. Cítil, že jeho hlas znie neisto. Netušil, ako sa má k malým stvoreniam správať. Boli také drobné. Obával sa, že by im aj najmenšia chyba z jeho strany mohla ublížiť. Opatrne sa k nim sklónil. „Ako sa máte?“ spýtal sa váhavo, lebo mu nezišla na um lepšia otázka.

Striebrovité vlčica sa hneď schovalo za Širinu nohu. Malá svetlosivá vlčica, ktorá kráčala prvá, však odvážne opätovoala otcov pohľad. „Máme sa dobre,“ zapišťala vysokým hlasom.

Na Tamaniho tvári sa mihol úsmev. „To som rád.“ Trochu sa predklonil a nosom sa zľahka dotkol jej čela. Na jeho radosť dcéra neuhla. Naopak, natiahla k nemu hlávku. Telom mu prechádzalo zvláštne mravčenie. Bol to nový, no príjemný pocit. Pripomínal mu pocit hrdosti, ale bol oveľa intenzívnejší a intímnejší. Vzpriamril sa a otočil sa k Šire. „Nezájdeme pod skalný previs? Odpratral som sneh a je tam teplejšie ako tu.“

Vlčica s úsmevom prikývla. „To je dobrý nápad.“ Pomaly sa pohla. Vlčatá sa za ňou prebojovali cez snehové záveje.

Tamani ich nasledoval s odstupom jedného kroku. Hoci nevedel, ako má s mláďatami zaobchádzať, pri pohľade na ne cítil radosť. Hriala ho viac ako poludňajšie slnko a zahнала myšlienky na všetky problémy, ktoré súviseli s tým, že ich splodili členovia dvoch rozličných svoriek.

Šira si už lahla pod skalú a Tamani sa k nej opatrne pretisol popri vlčatách. Pritlačil sa k jej teplému boku a nasal jej sladkú vôňu, ktorá mu tak chýbala. Chvíľu len ležali. Tamani bol šťastný, že je so svojou malou rodinou.

Napokon Šira preťala mlčanie: „Nechcete Tamanimu ukázať, čo ste sa naučili?“

Malá svetlosivá vlčica, najodvážnejšie mláďa, okamžite horlivo prikývla. Štuchla do súrodencov a vzdialila sa od nich niekoľko krokov. Tamani pobavene sledoval, ako sa prikrčila, vydala zvuk, ktorý sa podobal kňučaniu, a potom sa vrhla na obe mláďatá. Spolu sa kotúlali po snehu a predstierali súboj. Zanedlho malá vlčica pritlačila jedného súrodenca do snehu. Zdvihla hlavu a hrdo zvolala: „Vyhrala som!“

„Dobrý výkon,“ pochválil ju Tamani a s úsmevom opätovoľ dcérin pohľad. V nasledujúcom okamihu na ňu vyskočil jej brat a boj pokračoval. Tamani trochu vystrašene sledoval, ako sa mláďatá divo kľbčia. „Nie je to nebezpečné?“ spýtal sa Širy. „Čo ak sa zrania?“

„Neboj sa.“ Vlčica ho nežne oblizla po líci. „Mláďatá sú silnejšie, ako vyzerajú. Také hry sú prirodzené. Len tak si precvičia schopnosti a neskôr sa stanú dobrými bojovníkmi.“

Tamani pritakal. „Viem, no sú také malé.“ Stále ich pozoroval.

Šira sa tíško zasmiala. „To nebude trvať dlho. Rastú s každým snečným cyklom a už sú oveľa väčšie ako Šaniine mláďatá.“ Tamani odvrátil pohľad od vlčat a pozrel sa na Širu. Všimol si, ako sa jej pri tých slovách v očiach blysla bolesť a rýchlo sklonila hlavu, akoby chcela svoje pocity utajiť. Bol zmätený. Čo znamenala tá reakcia? Potom to pochopil. Šania bola alfa vlčica krvavej svorky a Širina matka. V ľadovej svorke

o mláďatách nikto nevedel, ale v širinej svorke, samozrejme, neboli tajomstvom. Ako reagovala na jej porušenie pravidiel? Pri poslednom stretnutí nemali čas porozprávať sa o tom, ako sa jej darí. Mláďatá boli primalé, aby mohli v noci ostať dlhšie vonku. Teraz mal konečne príležitosť spýtať sa na to: „Ako sa máš? Ako sa vám vodí v krvavej svorke?“

Šira sa naňho pozrela. Tvár jej zastrel tieň. Svetlo v jej očiach náhle pohaslo. Tamaniho bodlo pri srdci. „Ako si vieš isto predstaviť, členovia mojej svorky neboli nadšení, keď sa dozvedeli o vlčatách. Zasykali ma množstvom otázok, no neodpovedala som na ne, hoci na mňa tlačili.“ Šira od neho odvrátila zrak a s pohľadom upretým do diaľky pokračovala: „Aj keď sa krvavá svorka snaží nevybíjať si zlosť na mláďatách, väčšina jej členov už nechce mať so mnou nič spoločné. Ignorujú nás. Členovia Rady najstarších mláďatá stále zaháňajú, ak sa dostanú do ich blízkosti.“

Tamaniho jej slová rozrušili. „Ako sa k vám môžu takto správať?“ vyhrkol.

Šira sa nútene usmiala. „A ako sa majú správať? Mali by ich srdečne prijať?“

Mladý vlk cítil, že v ňom narastá zúrivosť. „Áno! Presne to by mali spraviť!“

Šira sa nosom upokojujúco dotkla jeho pleca. „Porušili sme posvätné pravidlá, Tamani. Samozrejme, že na mláďatá reagovali zle. A keby vedeli, kto je ich otec, bolo by to ešte horšie.“

„Lenže... ved...“ chcel jej oponovať, ale netušil ako. Vedel, že má pravdu. Pohľad mu zablúdil k vlčatám, ktoré sa stále váľali v snehu. Nechápal správanie krvavej svorky. Ako je možné, že sa netešila z týchto úžasných mláďat? Premohla ho zúrivosť a zúfalstvo. Cítil sa tak bezradne ako málokedy v živote. „Mohli by ste ísť so mnou k ľadovej svorke.“ Tie slová vypustil z tlamy skôr, ako nad nimi zauvažoval.

Niekoľko úderov srdca mu Šira uprene hľadela do očí. Zdalo sa, akoby tú ponuku zvažovala, potom však potriasla hlavou. „Patrím ku

krvavej svorke, Tamani. Je mojím domovom aj domovom našich mláďat. Bez ohľadu na to, čo si o nás myslia ostatné vlky, patríme tam.“ Mykla plecami. Pokúsila sa o úsmev, no neúspešne. „Možno raz zabudnú na ich nejasný pôvod. Časom sa to určite zlepší.“

Tamani si tým nebol taký istý a ani Šira nevyzerala, že je o tom presvedčená. Práve jej chcel protirečiť, keď sa ho spýtala: „Vieš, ako sa volajú?“

Tamani sa na ňu pozrel. Vedel, že ho úmyselne odvieďla od citlivej témy, a nechcel ju nútiť hovoriť o nej, ak na to nie je pripravená. A tak sa vzdal. „Samozrejme, že viem, ako sa volajú! Sú to predsa moje mláďatá. Ako by som to len mohol zabudnúť?“ Ignoroval nepríjemný pocit bezradnosti a donútil sa do úsmevu. „Malá sa vola Lya.“ Ukázal na svetlosivú vlčicu, ktorá bola najodvážnejšia z mláďat. „Je prvorodená a alfa vlča. Mám pravdu?“

„Presne tak,“ odvetila Šira a hlas jej znel veselšie.

„Náš syn sa volá Iyagu.“ Malý biely vlk počas hry takmer splýval so snehom, ktorý ho obklopoval. V bielej srsti sa mu vynímali iba zelené oči a tmavý nos. „A najmladšia je Kiana.“ Tamani pozoroval druhú dcéru. Bola z nich najmenej pribojná a z boja by radšej utiekla, ako by mala zaútočiť.

Kým sledoval vlčatá pri kľbčení, na tvári sa mu rozhostil spokojný úsmev a zahnal všetky zlé myšlienky. Bol otcom týchto malých hravých bytostí a na nič v živote nebol viac hrdý.

2. KAPITOLA

Tamaniho prebudilo zavytie. Ospalo zažmurkal v rannom šere, ktoré vládlo v jaskyni. V hlave mu od vyčerpania dunelo a telo mal ťažké ako kameň. Nedostatok spánku po nočnej schôdzke so Širou ho obral o všetky sily. Mdlo znova zložil hlavu a zavrel oči. Nech ho už zobudil ktokoľvek, bude musieť počkať.

Úder laby ho však razom prebral. „Vstávaj, ty sedmospáč! Rex zvolal zhromaždenie svorky.“

Tamani otvoril oči. Skláňala sa nad ním Kora a oči jej od vzrušenia žiarili. Nevšimol si na nej ani náznak únavy. S hlasným vrčaním vstal. Natiahol sa a stále omráčený sa náhlil za sestrou. V dolnej časti jaskyne, na mieste, kde sa vlky rozdeľovali do skupín, sa zhromaždila celá svorka.

Tamani sa k nej pridol ako jeden z posledných a postavil sa dozadu vedľa Kory a Arisa. Pod srstou cítil nepríjemné brnenie a únava bola preč. Tušil, prečo otec zvolal svorku. Oznámi im, čo si on a Rada najstarších myslia o jeho návrhu zjednotiť svorky pri Veľkom fjorde. Mimovoľne sa pozrel na Neka. Budúci liečiteľ sa postavil do prvého radu a nevenoval mu pozornosť. Opäť upriamil pohľad na Rexa, ktorý práve začal hovoriť: „Vlky z ľadovej svorky! Mám novinky, o ktoré sa s vami chcem podeliť.“ Alfa vlk sa nakrátko odmlčal a očami blúdil po svorke. Aj posledné rozhovory vlkov stíchli. „Včera za mnou prišli Tamani a Neko s návrhom, o ktorom sa s vami chcem porozprávať.“ Pohľadom našiel v dave Tamaniho. Mladý vlk trochu

cúvol. Srdce sa mu divo rozbúšilo a zo všetkých síl sa prinútil pokojne stáť, aby sa neroztriasol. Obával sa nielen Rexovej odpovede, ale aj reakcie ľadovej svorky. „Mladé vlky mi povedali o snoch a víziách, ktoré zoslala svorka z večných lovísk Tamanimu, a vyslovili prosbu. Tamani a Neko sú presvedčení, že naši predkovia od nás chcú, aby sme sa zjednotili s ostatnými svorkami pri Veľkom fjorde. Len tak môžeme poraziť svorku temnoty. Žiadajú nás, aby sme ich v tom podporili.“

Medzi vlkami ľadovej svorky vypukol mrmot. Tamani cítil, ako mu očami prepaľujú srsť. Stále sa pokúšal pevne stáť, necúvnuť a ignorovať ich pohľady, aj keď by z jaskyne najradšej utiekol, aby tejto nepríjemnej situácii unikol. Už však nebol vlčica. Nemohol utiecť pred výzvou. Pozrel sa na Neka. Priateľ naňho povzbudzujúco hľadel. Na jeho tvári nebolo vidieť ani náznak napätia, ktoré ovládlo Tamaniho. Závidel mu jeho neotrasiteľnú dôveru vo svorku z večných lovísk. Tak rád by bol rovnako uvoľnený a pokojný ako on.

„Svorky by sa mali zjednotiť?“ ozval sa z davu nahnevaný hlas. „To je rúhanie! Prečo by to od nás predkovia požadovali? Je to proti posvätným pravidlám a všetkým našim tradíciám!“ Amali vstala a vyzývavo sa pozerala na Rexa.

„Má pravdu!“ súhlasil jej súrodenec z vrhu Milan. „A prečo by vôbec svorka z večných lovísk zoslala také dôležité posolstvo mladému vlkovi?“ Pohrdavo sa zahľadel na Tamaniho.

„Možno klamú, lebo chcú byť dôležití!“ ozvala sa ďalšia vlčica.

Tamani videl, ako sa na Nekovej tvári zjavil nahnevaný výraz a aj on mimovoľne stisol zuby. Svaly sa mu bojovne napli, hoci vedel, že útok by mu nepomohol. Jeho hnev sa zmenil na strach a zúfalstvo. Tušil to od začiatku. Vlky z ľadovej svorky mu neuveria. A prečo by aj mali? Milan mal pravdu. Bol iba mladý vlk, nie dosť dôležitý, aby ho niekto poveril takou významnou úlohou.

„Čo ak neklamú?“ Na druhom konci svorky vstal Lakota a pokojne vydržal pohľady oboch starších vlkov. Okolo neho sa zhovárali zvyšné vlky ľadovej svorky, ktoré sa nechceli ozvať nahlas.

Rex si hlasným zavýtím vyžiadal pokoj a hovory v okamihu zmlkli. „Chápem vaše námietky,“ uistil ich. „Poradil som sa o tej záležitosti s Radou najstarších a aj nám trvalo dlho, kým sme prijali jednotné stanovisko.“

„Už ste teda rozhodli?“ ozval sa Okupa, jeden zo starších vlkov. Sedel v prvom rade a pokojne hľadel na vodcu.

„Áno,“ potvrdil Rex. Tamanimu sa zasekol dych, keď alfa vlk pokračoval: „Veríme Nekovi a Tamanimu a chceme nasledovať rady našich predkov.“ Zo zástupu vlkov sa ozvali protestné hlasy, ale vodca ich umlčal. „Máte pravdu. Ideme tým proti tradícii. Sme si toho vedomí. No hrozba svorky temnoty je priveľká, aby sme ju odvrátili vlastnými silami. Preto sme našli kompromis, aby sme sa pred ňou ochránili a zároveň sa držali tradícií. Jednorazovo sa spojíme s našimi susednými svorkami – výhradne s nimi – na boj proti nepriateľom. Spolu sa vyrovnáme svorke temnoty.“

Keď Rex dohovoril, neozval sa nijaký mrmot. V jaskyni sa rozhostilo ticho. Bolo počuť iba vzdialený hukot vodopádu.

„Nežiadam od vás, aby ste naše rozhodnutie odobrili, ale očakávam, že ho budete tolerovať a rešpektovať,“ dodal alfa vlk. Nikto neprotestoval. Niektoré vlky sa šeptom zhovárali a Tamani kde-tu zachytil nesúhlasné komentáre. Nikto si však netrúfol pred celou svorkou protirečiť rozhodnutiu Rady najstarších.

Tamani sa konečne uvoľnil. Rex a Rada najstarších vypočuli jeho prosbu, hoci nie v celom rozsahu. No už len to, že schválili spojenie so susednými svorkami, prekonalo jeho očakávania. Priblížil sa k naplneniu vôle svojich predkov zjednotiť svorky pri Veľkom fjorde. Aj keď jeho svorka nebola jednotná, cítil vzrušenie a tentoraz jeho zdrojom nebol strach. Nie, to vzrušenie bolo radostné a nabíjalo ho energiou.

„Ešte dnes vyšleme skupinu, ktorá zájde až k Pohoriu strážcov a oboznámi ostatné svorky s naším plánom.“ Alfa vlk sa na chvíľu odmlčal a kývol na beta vlčicu. Potom pokračoval: „Alea sa dobrovoľne prihlásila, že ju povedie.“ Beta vlčica elegantne vstala, vystúpila z davu a postavila sa vedľa Rexa. „V skupine bude aj Tamani, keďže naši predkovia zoslali víziu jemu.“

Rex upriamil modrosivé oči na mladého vlka, ktorý vďačne sklonil hlavu. Vírili mu v nej myšlienky. Bol šťastný, že alfa vlk nezopakoval znenie posolstva a ľadovej svorky nevysvetlil, aká mimoriadna úloha mu v ňom pripadla. Možno o ňom Rada najstarších vedela, ale zjavne doň nechcel zasvätiť ostatné vlky. Žeby preto, lebo by ešte viac spochybňovali jeho slová? To teraz nebolo dôležité. Hlavné bolo, že sa mohol zúčastniť na výprave k susedným svorkám.

Tamani pocítil na pleciah novú ťarchu. Podarí sa im presvedčiť ostatné svorky o nutnosti spojenia? Pochybnosti sa mu v hlave udržali iba jeden úder srdca, lebo vzápätí ich nahradili iné myšlienky a pocity. Znova uvidí priateľov z Pohoria strážcov! Keď na to pomyslel, po chrbte mu prebehli zimomriavky.

Potom ho Rex svojimi slovami priviedol nazad do prítomnosti: „Na túto misiu chceme vyslať štyri vlky. Kto z vás sa dobrovoľne hlási, že bude sprevádzať Aleu a Tamaniho?“

Chvíľu nikto neprehovoril. Tamaniho sa už začali zmocňovať pochybnosti, že okrem Rady najstarších zjednotenie nikto nepodporuje, a preto sa k nim ďalší vlk nepripojí. V tej chvíli sa ozval Lakota: „Ja by som chcel ísť!“ Mladý vlk vstal a odhodlane sa pozrel na Rexa.

Alfa vlk súhlasne prikývol.

Tamanimu sa na tvári mihol úsmev. Tešil sa, že ho bude sprevádzať Lakota. Počas posledných mesiacov v ľadovej svorky sa spriatelili. Lakota sa pohol a vlky pred ním mu uvoľnili cestu, aby sa dostal do stredu zhromaždiska. Zaradil sa za Aleu.